

3. kapitola

Slunce už stálo nízko a halilo dvůr do tmavě oranžové záře, když Sam s Fanny vyšli z velké stodoly.

Mladá reportérka unaveně klopytala za upovídaným chlapcem.

„A teď přijde to absolutně nejdůležitější,“ ohodnotil Sam tajemství za dalšími zavřenými dveřmi.

Fanny se ze zdvořilosti nutila udržet otevřené oči, které se jí už únavou zavíraly. „Tentokrát už fakt?“ zeptala se, aniž by v to ve skutečnosti doufala, když Sam s nadšeným ‚tadá!‘ dveře rázně otevřel. „Svatyně každého budoucího ošetřovatele – sklad krmiva!“

Fanny protočila panenky, zatímco Sam jí začal všechno do detailu vysvětlovat. „Tady máme barely s krmivem: směs pro koně ve sportovní přípravě, müsli pro alergiky bez ovsu, light müsli pro koně s nadváhou, minerální směs pro koně v období růstu, doplňkové krmivo Junior pro...“

„Pro hříbata?“ trochu kousavě mu do řeči skočila Fanny, ale Sam jen nadšeně přikývl. „Přesně tak. Velmi správně!“

„No prosím. A hnedle mám téma na titulní stranu: *Neobyčejná rozmanitost koňského krmiva v srpnu.*“

Sam pohlédl na Fanny. „To zní dobře,“ řekl horlivě a očividně to myslel naprosto vážně, takže se Fanny zase málem rozesmála.

Sam nerušeně pokračoval. „A tady je skříňka s léky, ve které...“ Zarazil se a zkoumal ošoupanou plechovou skříňku, jejíž dvířka byla pootevřená.

„To je divné. Vlastně by měla být zamčená. Kde je zámek?“

Fanny se probírala ze své netečnosti a upřela zrak na skříňku. „Je to tenhle?“ ukázala na podlahu, kde se povaloval visací zámek.

Sam ho sebral a oba na něj zírali. Jeho stříbrný třmen byl jasně přeríznutý.

„To znamená... Možná jen někdo něco urgentně potřeboval a nemohl najít klíč,“ mumlal si pro sebe, ale obočí měl nedůvěřivě stažená k sobě. „Ale byl

bych klidně odpřísáhl, že v poslední době zmizely i nějaké zásoby krmiva.“

Fanny se náhle rozzářily oči. Teď to konečně začalo být zajímavé! Vykradené skříňky, ukradené krmivo – to už by snad mohlo k něčemu být.

Zrovna když vyšli ze stáje, přibíhala bránou Majka.

Sam se zaculil a pověděl Fanny: „Na tohle si zvykej. Majku tady vidíme jenom při jídle.“

Majka se taky usmála: „Copak, už se vám stýskalo?“

„To ani náhodou,“ odpověděla Fanny, „bylo to tak vzrušující! Užili jsme si tolik fantastických strojů a balíků sena a hromadu koňského krmiva.“ Předstírala, že zívá. „Ale mají tady zloděje! A to by mohlo být skutečně zajímavé!“ dodala nadšeně.

Majka tázavě pohlédla na Sama: „To jako fakt?“

Ale Sam jen pokrčil rameny. „Spíš to bude jen výplod nezkrotné fantazie tady Fanny. Sice tu a tam chybí nějaké věci a zámek od skříňky s medikamenty je zničený ... ale pro to může být i nějaké logické vysvětlení. Nejlepší bude, když se hned půjdu zeptat doktora Nového. Uvidíme se ráno!“ Zamával děvčatům a cílevědomě odcházel přes dvůr.

Fanny se otočila na Majku: „A jak se daří tvému Severákovi? Už jsi klidná?“

„Vede se mu dobře. Sice má na těle nějaké škrábane... ale daří se mu dobře. Aspoň myslím,“ dodala váhavě, ale klidná teda vůbec nebyla.

Severák se choval divně, Kaltenbach vězel v problémech, a k tomu ještě ta historka s nějakým záhadným zlodějem? Ne, to moc uklidňující vážně nebylo.

„Majko?“ zazněl nádvořím rázný hlas Majčiny babičky. „Pojďte přece dovnitř, ať se konečně pozdravíme. Vždyť za chvíli už bude jídlo!“

„Už jdeme!“ zavolala Majka a obrátila se na Fanny s posledními instrukcemi. „Takže, na jídlo tady si musíš nejdřív zvyknout. A moje babička...“

„...na tu si taky budu muset zvyknout,“ dokončila za ní větu Fanny. „To ale neva. Hlavní je, že to tu začíná být zajímavé.“ Fanny se na Majku spiklenecky usmála a Majka si najednou uvědomila, jak moc je ráda, že je tu její kamarádka s ní.

* * *

„Už není všechno, jak bývalo, ale všechno je v nejlepším pořádku,“ ujišťovala je Marie, když spolu později seděli u večeře. „Dáš si ještě knedlík?“

Majka prudce zavrtěla hlavou a stejně tak i Fanny rychle s díky odmítla.

Babička nevypadá dobře, usoudila Majka, když si starší dámu bedlivě prohlížela. A určitě to nebylo těmi nechutnými knedlíky. Záda sice měla stále jako pravitko a byla bezvadně oblečená i upravená, ale měla hluboké vrásky na čele od starostí a vypadala mnohem

starší než při poslední návštěvě. A také to její okaté ujišťování, že je všechno v nejlepším pořádku, bylo moc podezřelé na to, aby mu Majka mohla věřit.

Fanny zadumaně přežvykovala gumové knedlíky, pak se ale nadšeně rozhlédla po jídelně. Nad dlouhým stolem z tmavého dřeva visel zářivý lustr a doplňoval lesk stříbrných příborů a jemně modrého porcelánu zdobeného motivy koní. „Máte to tu krásné jako v Buckinghamském paláci!“

„Vážně? Už jsi tam někdy byla?“ zeptala se Marie s upřímným zájmem.

„Ale ne, bohužel,“ odpověděla Fanny a rychle se vrátila ke svému talíři.

Majka se usmála. Marie Kaltenbachová prostě smysl pro humor moc neměla.

„Předtím jsem byla u Severáka a má několik podivných škrábanců...“ začala Majka opatrně. Ještě pořád jí činilo potíže s babičkou o svém hřebci otevřeně mluvit. Ona ho totiž koupila s velkými nadějemi, pak ale došlo k té strašné nehodě. Severák Marii Kaltenbachovou zranil tak těžce, že se ježdění na koni musela úplně vzdát. A v jejích očích za to nesl veškerou vinu právě Severák.

Majka si dokázala jen těžko představit, jak hrozné to pro babičku muselo být. Ale to byla minulost.

Severák už nebyl ten divoký, nebezpečný kůň, který musel být zavřený v té nejzadnější stáji. To

mezitím uznala i Marie. A třeba by mohla mít představu o tom, co se s ním děje. Koneckonců Majka kromě pana Kuby neznala nikoho jiného, kdo by tak dobře rozuměl koním.

„Že má nějaké škrábance, mě ani v nejmenším neudivuje. Vždyť on pořád běhá venku, a to za každého počasí!“

Ta náhlá prudkost v hlase Marie Kaltenbachové donutila i Fanny vzhlédnout od tuhé pečeně, kterou se právě maximálně soustředěně a bezvýsledně snažila rozkrojit.

„A když těch několik uchazečů zjistí, že můj jediný konkurenceschopný parkurový kůň s prvotřídním rodokmenem naprosto bez dozoru každý den a každou noc pobíhá ve výběhu s bláznivým poníkem a krávou, tak se na mě dívají, jako bych měla o kolečko víc! A po právu!“ pokračovala hlasitě a nabroušeně.

Majka ztěžka polkla – a nebylo to jen nestravitelným knedlíkem na talíři. Byla v šoku. Nikdy by si nepomyslela, že Severák může mít něco společného s potížemi Kaltenbachu.

„Ale babi,“ začala Majka opatrně a pocítila, že jí ještě stále připadá trochu divné tuto přísnou dámu takto oslovovat. „Jestli se Kaltenbach dostal do potíží..“

Babička ji ale podrážděně přerušila: „Kaltenbach je na tom skvěle. Naše rodina tento statek vlastní víc než sto let a tak to taky zůstane.“ Při těchto slovech se

na Majku usmála. „Vše je v nejlepším pořádku, vážně. Jak dlouho budeme čekat na ten dezert?“

„Dezert?“ Fanny vytřeštila oči zděšením. „Víte, paní Kaltenbachová, já už do sebe nedostanu ani sousto. Bylo to tak dobré, že...“

„Láry, fáry! Vždyť si skoro nic nesnědla. A naše hospodyně připravuje výborný vanilkový pudink.“

Fanny Majku pohledem prosila o pomoc, ta však jen s omluvou v očích nenápadně zavrtěla hlavou.

* * *

„Málem jsem pukla smíchy, když jsi ten puding kypnula do vázy s květinami,“ smála se Fanny, když spolu o něco později vcházely do svého staromódního pokoje.

Majka se zahihňala. „Chudinky kytičky, kdyby nebyly z plastu, tak by to určitě nepřežily.“

Skočila šipku na postel s nebesy, která skřípavě zaprotestovala. Toužebně se zadívala z otevřeného okna, kterým k nim vanula letní noc.

Majka se zaposlouchala, jestli přes cvrčky a vítr neuslyší nějaké zvuky z výběhu. Co asi tak Severák právě teď dělal? Cítila, že je vzhůru a stejně jako ona hledí do tmy. Ale kam?

Zatímco se Majka nechala unášet myšlenkami, Fanny vybalila laptop, rozložila ho na starobylém

psacím stole, posadila se k němu a prokřupala si klouby na prstech. Stane se slavnou reportérkou! Stejně jako Edna Buchananová, Helena Thomasová a Antonie Radosová. To, že teprve chodila do školy a do její zářné kariéry nějaká ta léta ještě chyběla, bylo vedlejší. Kromě toho měla momentálně vážnější problém.

„Mám tvůrčí krizi!“ kňourala Fanny.

„Vždyť sis k tomu teprve sedla,“ zabručela Majka z postele. „A kromě toho jsme zrovna přijely.“

„V tom to není. Nejde mi to. Prostě mi chybí inspirace!“ plácala se do čela. „A ten článek navíc musí být za dva týdny hotový! Tisíc pět set slov o *neobvyklém místě*, o *výjimečných lidech* nebo o *neobyčejné události*. Takže nejlépe o nevšedním zážitku exkluzivní osobnosti na mimořádném místě. *To* tady asi těžko půjde. Co myslíš?“ S očekáváním se otočila k Majce... ale ta už mezitím usnula. Poctivým a hlubokým spánkem.

Fanny si povzdechla, vstala, zula kamarádce její milované červené kecky a jemně ji přikryla. „Sladké sny,“ popřála jí láskyplně, než sama zívla. „Ráno mou-dřejší večera,“ zamumlala a vypnula laptop. S lítostí sledovala, jak bledne a mizí její pozadí s Eifelovkou, zhasnula lampu a zavrtila se do vrzající postele.

